tulline kût olli, käis omma püssiga läbbi nisuggusse metsa. Korraga joseb pödder kui walk möda. Peälik sihhib, tinna lendab, pödder walmis! —

Metsawaht andis ülles, noor mees kimbus, piddi sadda taadrit trahwi maksma. Satis allandlikko pallumisse kirja Kunningale, et ta ei piddand mitte sepärrast temma peäle wihhaseks sama, ja lubbas kindlaste, et temma eddespiddi ial egga ilmaski ennam keeldud loma ei wötta Kunninga metsas mahhalasta.

Lahke melega Kunningas kirjotas nore mehhe kirja alla. „Ma ollen so 100 taadrit höbberahha kätte sanud, ja ei tahha selle ühhe korra pärrast mitte koggoniste so peäle wihhaseks sada, waid annan weel peäle se lubba sinnule, et kui sul agga rahha on iggakord 100 taadrit wäljamaksta, siis woid selle

hinna eest ni mitto pödra minno Made peält mahhalasta, kui sul agga lust on.“

Noor peälik sai sest ühhest korrast jubba targaks.

Sinna, armas luggija, sa siis ka sest ühhest luggemisse tükkist jubba targaks, et sa ei lähhe mitte wöra piri peält lastma, kus keeldud on: sest kui se assi teädmatta jääb, siis olled sa wahhest kümne koppika wäärt rikkamaks sanud, agga kui se assi üllestulleb, woid sa wahhest wie rubla wäärt waesemaks jäda. Jääd ommast kennast püssist ilma, mis „Ue Pödra“ ehk „Wanna Hundi“ poes hulga rahha maksis, — seest need paar lehte tubbakat, mis sa peäle kauba said, ei maksa sedda pahhandust mitte ärra.

Wötta nüüd löppetusseks weel üks hea sanna peäle kauba, mis ennam

Eesti ma rahwa Kalender 1856, lk. 27